

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ובירורי יוחסין

נימוקי דין תורה זה מתוך הנפסק באחד מסניפי בית הדין בבני ברק ובקרית ספר (מודיעין עילית) בשבתו כבוררות וכבית הוראה לממונות במעמד שני צדדים, ע"י דיין יחיד או מותב תלתא

(תיק זה פורסם כבר בחוברות המודפסות של בית הדין)

תיק מס' 2744.

נידון לפני הגרי"ו במעשה שבע"ב אחד הזמין שיפוץ דירתו אצל קבלן ערבי שבאמצע ברח. והיה שכור אצלו גם מפקח יהודי על העבודה, ואחרי זמן ארוך שהערבי נעלם הציע המפקח שהוא ימשיך את העבודות עם הפועלים הערבים ויקבל שכר כקבלן, ובע"ה הסכים והמפקח הביא כלים והמשיך בזה השיפוץ. ואחרי זמן מסוים לקח בע"ב קבלן ערבי אחר והוא סיים את השיפוץ, ובטרם הסתיים יום אחד נעלמו כל הכלים, וכנראה שהקבלן הערבי הראשון נכנס לדירה עם המפתח שהיה בידו, וגנב. והיו מפתחות הדירה אצל הקבלן הראשון והמפקח והקבלן האחרון בלבד. המפקח תובע את בע"ב על הכלים שהיו לטענתו מושאלים לבע"ב למלאכתו, וחייב אפי' באונס כ"ש על גניבה.

וסבר הגרי"ו לומר שהמשאל היה המפקח, והוא עצמו שכור למלאכה אצל בע"ב בתור מפקח וקבלן וא"כ יש פטור של בעליו עמו. ודן גם במחלוקת הפוסקים אם תחילת חיוב שומרים צריך קנין או רק הסתלקות הבעלים.

אחרי בירור כל הטענות ואין סתירות בין הצדדים הוכרע למעשה: הנלע"ד בתרתי: שהכלים כלל לא הושאלו לבע"ה, אלא המפקח הביאם לצורכו כי היה לו שכר על הבניה עם הפועלים, א"כ הוא המשתמש עבור עצמו בשביל לקבל השכר. ממילא לא היה חיוב שמירה על בע"ה כשואל ואפילו לא כשומר, כי המפקח לא נתן לא

את זה ולא הסתלק משמירתן אלא הניח בבית שהיה לו המפתח שלו.

ועוד, שהנחה בבית שידוע לכל המעורבים שיש מפתח שלו גם לקבלנים ערבים, זה הסרת אחריות מכל וכל, ולא הנחה במקום משומר. וא"א לטעון שלבע"ה היתה איזו אחריות שמירה ע"ז.